

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 57

24 listopada 2022

Król Persów Cyrus II 539 lat p.n.e. przekroczył Tygrys i wkroczył do Babilonu bez walki. Witany był przez elitę i kapłanów jako wybawca od niby heretyckiego króla Nabonida. Kapłani i elita nastawieni byli negatywnie do starej władzy a pozytywnie do najeźdźców, jakimi byli Persowie. Bo stare mocarstwo Szatana się zużyło i miało powstać nowe, z nowym-starym bogiem Jahwe-Mardukiem-Lucyperem.

Cyrus wszedł do świątyni Esagila i podał rękę urzędującemu w niej Mardukowi, w geście hołdu dla tego boga. Zostało odnalezione wiele inskrypcji Cyrusa, na których jest podane, że jego pan nazywa się Marduk. Według inskrypcji Marduk jeszcze żył w czasach Cyrusa oraz szedł ramię w ramię z nim na wojnę i pomagał mu w niej odnosić zwycięstwa.

Bogowie Anunnaki (Elohim) w przytłaczającej większości powrócili na swoją planetę Nibiru, która 556 lat p.n.e. dotarła do Układu Słonecznego. Część z nich zginęła na Ziemi, lecz inni w tym Marduk, skonfliktowany z Radą bogów i jego zwolennicy pozostali na naszej planecie do czasu naturalnej śmierci. Należy nadmienić, że część gadzich istot ukryła się po ziemią w przygotowanych do tego celu osadach, miastach lub kompleksach, tak na obszarze bliskowschodnim, jak i w innych częściach świata i tam żyją do dziś.

„Księga Ezdrasza”, która jest poświęcona historii Judejczyków w niewoli babilońskiej opowiada o tym, że to dopiero królowie perscy budowali dla siebie świątynię w Jerozolimie. „Tak mówi Cyrus, król perski: Wszystkie państwa ziemi dał mi pan, bóg niebios. I On mi rozkazał zbudować Mu dom w Jerozolimie w Judzie” (Ez.1:2).

Nigdy ani w Palestynie ani w Jerozolimie nie było świątyni

Salomona. Jedynie pod koniec panowania króla Achaza (743-728 p.n.e.) została odbudowana stara świątynia kananejska przekształcona później na świątynię Jahwe. To tę świątynię spalił Nabuchodonozor II w czasie najazdu na Jerozolimę w 587/586 r. p.n.e. Dopiero budowę nowej świątyni babilońsko-perskiej a nie Salomona nakazał Cyrus II. Władcy perscy dali pieniądze na budowę świątyni boga, który dał im królestwa i którego sami czcili, czyli boga Marduka, któremu zbudowali świątynię w Jerozolimie. To dopiero Żydzi zamienili Marduka na Jahwe, tym samym zmienili jednego gadziego boga na drugiego.

Persowie w Judzie w miejsce asyryjskiej a później babilońskiej prowincji Jehud, utworzyli perską prowincję Jehud z autonomią żydowską. To dopiero królowie perscy Cyrus i Dariusz w VI/V wieku p.n.e. umocnili rządy Żydów do Palestyny, która wymyśloną ziemią obiecaną Mojżesza nigdy nie była. Za czasów istnienia królestwa Izraela i Judy razem z emigrantami z Egiptu napłynęli do Judy Midianici-Żydzi wyznawcy Jahwe. Ale wpływy żydowskie i jahwistyczne nie były dominujące w stosunku do ludności kananejskiej – Judejczyków. Persowie sprowadzili do Judy Żydów nie tylko z Babilonu ale także z Etiopii, gdzie istniało osadnictwo żydowskie. Ponieważ Żydzi są to Midianici i Edomici z południa Kanaanu, Babilonu i Etiopii; a Judejczycy-Hebrajczycy z Palestyny. Kolejna fala napływu Żydów do Judy nastąpiła z chwilą połączenia Judy z Idumeą-Edomem, czyli południem Kanaanu w nowe państwo pod nazwą Judea.

Historycy antyczni żyjący na przełomie starej i nowej ery podają, że najstarsza nazwa Etiopii to Juda. Kiedy królowie perscy Cyrus i Dariusz przesiedlili część Żydów etiopskich w okolice dzisiejszej Jerozolimy, wtedy ci nazwali te tereny nową Judą. Natomiast Grecy i Rzymianie podchwycili nową nazwę tej części Syrii celtyckiej, czyli Celesyrii i tak Juda znalazła się w Palestynie.

Ze względów polityczno-religijnych panujących w świecie judeochrześcijańskim nic nie mówi się ludziom, że jest to zgodne ze spisana w kronikach historią Etiopii. Pisana

historia Etiopii zaczyna się od momentu, gdy Abraham założył tam pierwszą dynastię ze swoją etiopską żoną Keturą. Następnie jego syn Juda dostał Etiopię w swoje dziedzictwo i nazwał kraj królestwem Judy. W Etiopii znajduje się do dziś izraelska arka przymierza, ponadto zarówno Chrześcijanie, jak i Żydzi praktykują tam kosmiczną, czyli gnostycką formę swojej religii. Panuje tam powszechna wiara w reinkarnację. Według „Biblii” wnuczką Judy była sławna królowa etiopska Saba. Według dokumentów etiopskich Saba została jedną z żon Salomona i miała z nim królewskiego syna.

Józef Flawiusz pisał, że w Judei jedynie Nazarejczycy/Esseńczycy byli prawdziwymi Judejczykami, całkowicie lojalnymi wobec prawa, a nie Żydzi. O tym, że w Judei mieszkali Judejczycy i Żydzi świadczy również to, że Paweł z Tarsu pisał list do Judejczyków – Hebrajczyków a nie do Żydów.

O tym, że w Judzie po niewoli babilońskiej mieszkali Żydzi i Judejczycy świadczy również fakt, że przez 500 lat od czasów niewoli babilońskiej do czasów Jezusa, w Judzie nie pojawił się żaden prorok. Jeżeli jakkolwiek się pojawił to Żydzi go od razu zabijali, ostatnimi byli Jan Chrzciciel i Jezus.

„Dlatego oto Ja posyłam do was proroków, mędrców i uczonych. Jednych z nich zabijecie i ukrzyżujecie; innych będziecie biczować w swych synagogach i przepędzać z miasta do miasta” (Mt.23:34).

„Tak spadnie na was wszystka krew niewinna, przelana na ziemi, począwszy od krwi Abła sprawiedliwego aż do krwi Zachariasza, syna Barachiasza, którego zamordowaliście między przybytkiem a ołtarzem” (Mt.23:35).

“Oni nie są tymi, za których wy ich uważacie [to nie jest żaden naród wybrany tylko oszuści]! Dlatego właśnie Ja ponowię niezwykle działanie cudów i dziwów z tym ludem: zginie mądrość jego myślicieli, a rozum jego mędrców zaniknie” (Iz.29:13-14).

„Więc się ich nie bójcie! Nie ma bowiem nic zakrytego, co by nie miało być wyjawione, ani nic tajemnego, o czym by się nie miano dowiedzieć. Co mówię wam w ciemności, powtarzajcie na świetle, a co słyszycie na ucho, rozgłaszajcie na dachach!” (Mt.10:26-27).

Obecnie Żydzi edomiccy nazwani sefardyjskimi wywodzący się z Palestyny stanowią co najwyżej kilkanaście procent wśród całej populacji żydowskiej. Zdecydowaną większość, ponad osiemdziesiąt procent stanowią Żydzi chazarscy nazwani aszkenazyjskimi, lud mongolsko-tatarsko-turecki wywodzący się ze środkowej Azji.

Już pod koniec ubiegłego stulecia powstała w Niemczech szkoła biblijnego krytycyzmu, a jej czołową postacią był Juliusz Wellhausen (1844-1918), twórca hipotezy czterech źródeł pochodzenia „Biblii”. Uznał, że „Biblia” hebrajska została stworzona z czterech różnych i odrębnych źródeł, które określił jako: jahwistyczne, elohistyczne, historyczne – deuteronomiczne, kapłańskie. Źródła te powstały w różnych epokach, w różnych miejscach, w różnych kręgach ludzi, i pochodzą od różnych autorów.

Wellhausen rzucił wyzwanie ówczesnym archeologom. Na ogół ludzie ci byli głęboko wierzący, którzy – jego zdaniem – organizowali wyprawy archeologiczne do Ziemi świętej głównie po to, aby znaleźć w terenie potwierdzenie prawd, na których opierała się religia chrześcijańska. Wellhausen dowodził, ze zmiennym powodzeniem, że historiografia biblijna sformułowana została dopiero podczas niewoli babilońskiej (586-538/516) p.n.e., a więc po pierwszym wygnaniu Judejczyków z Jerozolimy, za czasów Nabuchodonozora II, w VI wieku p.n.e. Niektórzy współcześni mu badacze dziejów posunęli się jeszcze dalej, pisząc, iż historia Izraelitów, począwszy od Abrahama, Izaaka i Jakuba, nie była niczym innym jak sztuczną rekonstrukcją wydarzeń, która służyć miała założeniom natury teologicznej. Opisy kraju podbitego w ciężkich walkach, prowadzonych z boskiego nakazu, stanowią podstawę ideologii religijno-

narodowej, natomiast nie są oparte na prawdzie i na faktach.

Jednym z pierwszych naukowców, którzy próbowali zmierzyć się z wersją biblijną, był niemiecki badacz starożytności Albrecht Alt. Alt opierał swoją krytykę „Biblii” na sprzecznościach wykrytych w samej „Księdze Jozuego”.

Teoria źródeł, lub hipoteza czterech źródeł pochodzenia „Biblii” przyjmowana jest przez wielu biblistów dotycząca autorstwa i pochodzenia „Pięcioksięgu”, a także innych najstarszych ksiąg biblijnych („Księga Jozuego”, „Księga sędziówb). Hipoteza ta zakłada długotrwały proces ich powstawania. Księgi biblijne powstawały przez setki lat, zmieniane, modelowane, komponowane dla uzasadnienia pożądanej opcji ideologicznej czy bieżących politycznych potrzeb. Niektórzy badacze uważają, że „Pięcioksiąg” uzyskał ostateczną postać dopiero w okresie hellenistycznym, w III wieku p.n.e., prawie tysiąc lat po czasach, w których miał żyć Mojżesz.

„Biblia” hebrajska – żydowska została poskładana z wielu różnych opowieści, zawiera w sobie kilka podstawowych i dodatkowych ksiąg i pism źródłowych: historia i religia kananejska opisana w księgach ugaryckich; historia Sumeru, spisana na tabliczkach pismem klinowym oraz zawarta w bliskowschodnich przekazach historyczno-religijnych; historia Egiptu przedstawiona w księgach egipskich i pismach, w których zawarte są prawa, przykazania i modlitwy; historia Hyksosów i ich okupacji Egiptu oraz prowadzone przez nich podboje świata antycznego. Większość opowieści biblijnych oraz obrzędy religijne zostały przeniesione z kananejskiej religii i historii opisanych w tekstach ugaryckich, a kananejscy bogowie El i Baal zostali zlepieni i połączeni w jednego żydowskiego Jahwe.

Na starożytnym Bliskim Wschodzie pismo klinowe, hieroglificzne, a nawet przedpotopowe było znane i rozumiane. Asyryjski król Asurbanipal chwalił się, że rozumie zagadkowe słowa ryte w kamieniu w czasach przed Potopem. Sama inskrypcja

króla nie tylko potwierdza, że Potop zdarzył się naprawdę, ale również to, że bóg uczył go odczytywać przedpotopowe inskrypcje. Świadczyło to jednoznacznie, że już przed Potopem byli skrybowie oraz język i pismo – że w tamtych odległych czasach istniała kultura.

Na kształt „Biblii” miała również wpływ filozofia i kultura antycznej Grecji, która czerpie swe wzorce z Jonii, a przez nią, podobnie jak religia i kultura Egiptu z Atlantydy. Ostateczny kształt „Biblia” hebrajska przybrała w czasach hellenistycznych i później.

Drugą grupą Ksiąg i pism, niezależnych i tysiące lat starszych od „Biblii” są księgi wedyjskie. Podstawową księgą świętą ludzkości, czyli prawdziwą „Biblią” są słowiano-aryjskie „Wedy”, dodatkowo są hinduskie „Wedy” i irańska „Awesta” Zaratusztry (Zoroastri).

W zaratusztrianizmie występuje kult jedyne go bezpostaciowego Pana Boga Wszechmądrego Ahury Mazdy (Ahuramazdy), jako Stwórcy wszystkiego i pierwszej istoty. Świętą księgą zaratusztrianizmu jest „Awesta”, której najważniejszą część tworzą „Gathy”. Zaratusztrianizm wywarł wyraźny wpływ na powstałe wieki później tak zwane religie Abrahamowe: judaizm, chrześcijaństwo i islam. Takie podstawowe zasady tych religii jak Sąd Ostateczny, wędrówka duszy po śmierci do piekła lub nieba, wiara w istnienie diabła i nadejście Mesjasza powstały pod silnym oddziaływaniem zaratusztrianizmu. Mesjanizm żydowski i chrześcijański rozwinął się pod wpływem aryjskiego zaratusztrianizmu. Ogólnie chrześcijaństwo rzymskie swe wzorce, obrzędy i rytuały oparło na; religii babilońskiej, egipskiej, zaratusztrianizmie i hinduizmie.

Z „Awesty” Żydzi zaczerpnęli niektóre opisy i idee, które później pozmieniane wpisali do swojej „Biblii” hebrajskiej. W „Aweście” opisany jest biblijny potop, gdzie opis arki Noego podany jest z detalami i szczegółami.

Antyczni historycy podają, że Zaratusztra zwany Zoroastrą używający też imienia Daniel, był prorokiem i naczelnym magiem babilońskim, mówi o tym „Księga Daniela” (Dn.5: 11-12). Daniel był prawą ręką króla nowobabilońskiego Nabuchodonozora II (604-562 p.n.e.), tego, który wziął Judejczyków do niewoli babilońskiej. Długowieczny Daniel Zaratusztra według historyków antycznych był też naczelnym magiem i prawą ręką Cyrusa II. Tak „Księgi Daniela” Zaratusztry znalazły się w „Biblii”.

Septuaginta jest to pierwsze tłumaczenie „Biblii” hebrajskiej z paleohebrajskiego (starogreckiego) na grekę. Tłumaczenia miało dokonać, siedemdziesięciu dwóch tłumaczy żydowskich w drugiej połowie III wieku p.n.e. w Aleksandrii w Egipcie.

Gdy powstała „Septuaginta”, czyli po przetłumaczeniu „Biblii” hebrajskiej na grekę, zdano sobie sprawę, że „Biblia” jest widocznym plagiatem składającym się z kilku różnych ksiąg i pism źródłowych. A historie w niej zawarte dopasowano dla potrzeb fałszywego narodu wybranego. Żydzi wtedy zaczęli dokonywać zmian, aby zatuszować dowody plagiatu, ale nie wszystko zmieniono, wiele nieścisłości pozostało i badacze doszukali się fałszerstw i plagiatów w „Biblii”.

Należy podkreślić, że Abraham i jego potomstwo po linii Jakuba byli ludźmi białymi pochodzenia aryjskiego a nie semickiego, i nigdzie w Piśmie nie utożsamia się Abrahama z żydowskim narodem. Faktycznie takie utożsamienie jest automatycznie anachroniczne, oznaczające iż Abrahama dziadka Izraela (Jakuba), nie można nazwać po żadnym ze swoich potomków. Jakub był Abrahamitą, ale Abraham nie był Żydem. Żadnego dziadka nigdy nie nazwano po wnuku.

Jest również prawdą to, że nigdzie w „Piśmie” Izraelici nie są nazwani Żydami. Absolutnie nie ma takiego twierdzenia w żadnym „Testamencie”, które mówi „Jakub jest Żydem”, albo „Izrael jest Żydem”, czy nawet „Juda jest Żydem”. Należy podkreślić również, że Jezus, Maryja i ich rodzina byli Judejczykami,

ludźmi białymi pochodzenia greko-celto-słowiańskiego, a nie żydowskiego.

Kiedy prześledzimy prawdziwą genealogię żydowskiego ludu przy pomocy „Biblii” i historii, dowiemy się, że naród żydowski nie jest ani semicki, ani hebrajski, ani izraelicki, ani judejski. Każde z tych twierdzeń jest tylko oszustwem. Te fałszywe twierdzenia, kiedy doda się je razem oznaczają wielką personifikację Izraela przez zupełnie inny naród, naród, który faktycznie jest największym wrogiem prawdziwego Izraela, Żydzi ukradli tożsamość prawdziwego Izraela.

Jest już najwyższa pora, aby ten żydowski plagiat, tą żydowską książkę zła, zbrodni i rasizmu jakim jest „Biblia” odłożyć głęboko do lamusa. Ojciec Pio powiedział, że ludzkość już dawno powinna zapomnieć o tak zwanym „Starym testamencie”. Książki, w której to Żydzi podstępnie promują siebie na domniemany naród wybrany Boga. Żydzi są narodem wybranym demona Jahwe (Jehowa), czyli Szatana. Dlaczego ludzkość ma korzystać z plagiatu nazwanego „Biblią”, stworzonego przez autorów żydowskich, skoro ludzkość ma dostęp do prawdziwych źródłowych ksiąg i tekstów, z których stworzono „Biblię”, bez administracji żydowskiej.

Ogólnie „Biblia” jest zlepkiem historii bliskowschodnich ludów, które zostały podporządkowane przez obcą cywilizację, która przybyła na Ziemię z kosmosu i wykorzystwała swoją technologię aby odgrywać rolę bogów z bogiem Jahwe na czele.

To rzymski Kościół chrześcijański wypromował żydowską książkę, jaką jest „Biblia”, uznając ją za księgę „świętą”, a ich boga Jahwe jako boga ludzkości. To ten Kościół wypromował Żydów jako domniemany naród wybrany przez boga, bo tak Żydzi w swojej książce napisali o sobie. Tym sposobem Kościół ten ściągnął na ludzkość Żydów, a wraz z nimi sprowadził nieszczęście na świat.

Żydzi sami od siebie nic nie wymyślili, ani szczególnego nie

wnieśli dla świata. To, co Żydzi zapisali w swojej „Biblii” to przepisali z ksiąg i tekstów wcześniejszych kultur bliskowschodnich, jedynie zmienili Baala i Marduka na Jahwe i dołożyli do tego swoją narrację, że to jest ich i że to oni. Żydzi tylko egzystują na innych narodach i wyzyskują inne narody, i tak to trwa od wieków. Niektórzy Żydzi zaczęli mieć osiągnięcia w nauce i kulturze, ale głównie dopiero gdy część z nich przeszła na chrześcijaństwo, wtedy mogli w pełni bazować na osiągnięciach naukowych i kulturalnych Europejczyków i wtapiać się w nich.

Twórcami żydowskiej „Biblii” i „Talmudu” są żydowscy kapłani i faryzeusze. Geneza powstania sekty faryzeuszy sięga Babilonu, czasów niewoli babilońskiej Judejczyków. Wywodzą się z żydowskiej babilońskiej szkoły okultystycznej. To w Babilonie pod skrzydłami Marduka i przy wsparciu czarnych kapłanów egipskich i babilońskich, rozwijali swoją działalność. To tam powstała żydowska kabała, oraz założenia żydowskiej „Biblii” i „Talmudu”. To stamtąd wyszła żydowska idea opanowania świata. Faryzeusze po przybyciu do Palestyny razem z armią perską, funkcjonowali jako tajne stowarzyszenie. Nazywano ich „uczni w piśmie”, odwoływali się do terminu „Iluminaci”.

Kapłani żydowscy i faryzeusze pod egidą czarnych kapłanów egipskich i babilońskich stworzyli pierwsze wydanie żydowskiej „Biblii”. Następnie iluminaci i rabinami dalej korygowali zapisy biblijne, aby jeszcze bardziej dopasować je do swojej ideologii. Dlatego kolejne wydania jeszcze bardziej odbiegają od jakiegokolwiek prawdy.

Faryzeusze po wprowadzeniu przez nich judaizmu zostali rabinami lub iluminatami w tajnych organizacjach. Powiązani są ze współczesnymi masonami, żydomasonami, iluminatami, syjonistami i tajnymi praktykantami czarnej kabały, jednocześnie udającymi przed ludźmi pobożnych judaistów. Ich okultystyczna agenda dokonuje przewrotu w sposobie myślenia współczesnego społeczeństwa.

„Biblia” hebrajska, której trzon stanowi „Pięcioksiąg”, nazwany „Torą” jest oficjalnym prawem żydowskim, natomiast przepisy wykonawcze do „Tory” były przekazywane ustnie. Przepisy te oparte na żydowskiej czarnej kabale zostały zebrane w czasach nowej ery w nową książkę nazwaną „Talmudem”. Na „Talmudzie” opiera się obecny judaizm. Założenia „Talmudu” przedstawione są w „Protokołach mędrców Syjonu”, które mówią jak Żydzi mają opanować władzę nad światem.

Żydowscy kapłani i faryzeusze tworząc „Biblię” stworzyli plagiat i mistyfikację aby spętać ludzkość i uczynić Żydów fałszywym narodem wybranym, oraz aby wpoić pokoleniom żydowskim fałszywą narrację, że mają jakąś szczególną rolę do spełnienia w świecie. Żydzi są narodem wybranym Szatana a nie Boga Ojca Niebieskiego. Ta mistyfikacja o żydowskim narodzie wybranym jest lansowana przez obydwie pozostałe religie, tak zwane Abrahamowe, chrześcijaństwo i islam.

„Biblia” hebrajska i powstałe z niej, „Stary testament” i „Septuaginta” są książkami Kaina i Kainitów czyli Szatana, a nie Boga i ludu bożego. „Biblia” żydowska, na bazie której powstały trzy walczące i konkurujące ze sobą religie, jest w dużej mierze winna całej tragedii ludzkości ostatnich 2 tys. lat.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net